

bam
búA stylized illustration of a young boy in a futuristic, teal-colored spacesuit with a hood and goggles. He is in a dynamic, forward-leaning pose, with his right hand extended forward, emitting a bright yellow glow. The background is a light blue gradient with dark blue, starry patterns. Large, stylized teal hands are visible in the upper left and lower right corners, reaching towards the central figure.

Projecte Galileu

Joan Anton
Català

1. La mosca espia

–Bon dia, Adam!

Amb els ulls encara mig tancats, l'Adam Seymour va remugar i va fer mitja volta al llit.

–Bon dia, Adam!

La veu metàl·lica d'en Bobby, el petit robot amb forma de gos que l'Adam s'havia construït feia un any, no callava. I és que l'Adam havia d'admetre que, tot i la feinada que havia dedicat a dissenyar, muntar i programar la seva mascota, el gosset tenia alguns errors de funcionament. No eren errors de gaire importància, tret «d'aquest». En Bobby, de tant en tant, s'encallava amb les paraules. De sobte començava a repetir la mateixa frase una vegada i una altra i no trobava el moment d'aturar-se. El remei que sempre funcionava era un cop al llom. Amb això, el

robot gos callava en sec i tornava a comportar-se amb normalitat.

–Bon dia, Adam!

Buf, aquest matí li hauria d'etzibar la plantofada a primera hora si volia passar uns minuts més fent el mandra al llit. Un copet afectuós a l'esquena i llestos. Tornaria el silenci.

L'Adam no estava gaire motivat per llevar-se. Era l'últim dia de classes i a l'escola es lliuraven els premis de ciència. I altra vegada hauria d'aguantar que en Chris Moss tornés a guanyar. Aquell farsant insuportable!

–En Chris Moss! –va exclamar l'Adam, incapaç de reprimir-se.

En Bobby, quan el va sentir, es va posar a recitar automàticament.

–En Chris Moss és un farsant i un trampós, en Chris Moss és un farsant i un trampós...

L'Adam va esclafir a riure, va obrir els ulls i va mirar satisfet la seva fidel mascota, que anava repetint la cantarella dedicada al seu etern rival de l'escola. De moment li estalviaria el cop al llom i deixaria que en Bobby li continués alegrant, ni que fos uns minuts, aquell matí tan poc prometedor.

L'habitació de l'Adam era un caos. Bé, això deia la Beth, la seva mare, que es desesperava cada cop que hi entrava per fer la neteja o per endreçar la roba neta del seu fill a l'armari. Ell, en canvi, assegurava a la seva mare que allò que ella anomenava caos era, en realitat, un desordre ordenat. Això solia empipar immediatament la Beth, que sortia

de l'habitació movent les mans i els braços i renyant el seu fill amb frases que es perdien passadís enllà a mesura que s'allunyava. L'Adam ja havia desistit de fer-li entendre amb detall què significava allò del desordre ordenat. Per a ell, la qüestió era ben clara. Tot, absolutament tot el que hi havia a la seva habitació era on havia de ser. Podies localitzar fàcilment qualsevol cosa, i això no passa quan hi ha un caos, perquè llavors no pots trobar res.

Les parets de l'habitació estaven cobertes de pòsters i fotografies de planetes, estrelles i galàxies. Eren imatges que l'Adam trobava per Internet i que les diverses missions d'exploració de l'espai llançades pels humans enviaven constantment. També hi havia fotografies antigues d'animals que feia temps que s'havien extingit, com ara elefants, tigres i àligues. La majoria dels nois de la seva edat no sabien ni el nom ni l'aspecte d'aquells animals, però a l'Adam el fascinaven.

Ara bé, el pòster que realment destacava era un immens retrat del seu germà gran amb la indumentària de pilot espacial. L'Adam estava molt orgullós del seu germà. Ni més ni menys que astronauta.

La taula d'escriptori era plena de llibres. Una altra cosa que els seus pares no entenien. Com es podien tenir tants llibres, l'any 2052, amb tot l'espai que ocupaven? Ja feia molt que la gent no els feia servir. A Internet, a través d'un ordinador, podies trobar tota la informació que necessitaves.

En canvi, a l'Adam el fascinaven els llibres. Era difícil comprar-ne perquè ja gairebé ningú s'hi interessava, però ell havia descobert una botiga de vell, a prop del seu carrer,

que encara en tenia alguns. Li agradava sobretot el tacte de les pàgines i el moviment d'anar-les passant amb els dits. Aquesta atracció pels llibres havia convertit la seva taula d'estudi i les prestatgeries de l'habitació pràcticament en un museu. Aquí i allà s'hi apilaven llibres de ciència: d'astronomia, de física, de química... Qualsevol tema científic tenia un racó al museu de l'Adam.

A terra, damunt la catifa, hi havia tot de capsles plenes d'elements i components electrònics. Això era una demostració d'aquell ordre a què es referia l'Adam. Cada tipus de component, dins la capsula que li corresponia. L'únic problema era el nombre de capsles. Però si tenies una mica d'habilitat et podies desplaçar per l'habitació sense ensopegar amb les piles de capsles que poblaven el terra, i sense tombar-les. Fins i tot en Bobby, gràcies als sensors que li havia instal·lat als ulls, es podia moure per allà sense problema i sense provocar accidents. En canvi, aquest detall de les capsles semblava un entrebanc insuperable per a la seva mare. El cas és que ella no tenia la mateixa habilitat movent-se i gairebé sempre acabava ensopegant i fent caure alguna capsula. Llavors, la capsula s'obria i escampava per terra innumerable peces petites, entre crits enfadats i alguna expressió d'aquelles que als adults se'ls escapen de vegades i que se suposa que la canalla no ha de sentir ni repetir.

A prop de la finestra hi havia un petit telescopi, un regal del seu avi. Ningú ja no feia servir telescopis. Per què n'hauries de voler, si podies entrar a Internet i connectar-te a algun dels satèl·lits-telescopi que hi havia en òrbita al voltant de la Terra? T'apuntaves a la cua d'espera

i quan t'arribava el torn agafaves el control de l'instrument i, en un moment, podies observar objectes molt llunyans de l'Univers. Fins i tot podies fer fotografies i descarregar-te-les per correu electrònic.

L'Adam recordava aquella vegada que va ajudar el seu avi a endreçar el garatge. L'avi hi desava autèntiques meravelles, objectes que l'Adam no havia vist mai. Coses que el pare de l'Adam, en Jeff, anomenava «trastos» però que per a l'Adam i el seu avi eren instruments. I allà, en un racó, va aparèixer el telescopi. I del garatge de l'avi, a l'habitació de l'Adam. Les nits fosques, l'Adam feia servir el telescopi per inspeccionar el cel. Per a ell no tenia cap gràcia manipular telescopis remots, si no podies ni veure'ls i tothom utilitzava els mateixos. Cap ni una! En canvi, aquest modest telescopi era únic. Era el «seu» telescopi. Podia millorar-lo, canviar-li les peces per transformar-lo en un instrument més potent. Fins i tot podia decorar-lo amb dibuixos.

Al costat del telescopi hi havia piles de dibuixos i esquemes dels objectes que l'Adam havia observat al cel. S'hi veia, per exemple, el moviment dels satèl·lits de Júpiter, uns diminuts puntets lluminosos que s'alineaven al costat del gran planeta. Els esquemes assenyalaven, amb gran precisió, la posició d'aquells puntets cada dia, l'un rere l'altre. Era divertit perquè els satèl·lits, quan giraven al voltant de Júpiter, es desplaçaven en qüestió d'hores i podies comprovar fàcilment els seus moviments. L'Adam havia llegit que, molts anys enrere, al segle XVII, un savi que es deia Galileu va descobrir aquests mateixos satèl·lits utilitzant el primer telescopi de la història, un instrument rudimentari i molt bàsic. Galileu va

documentar això i també un altre gran descobriment que va fer: va veure que a la Lluna hi havia cràters. Pel que sembla, allò va revolucionar tothom, perquè en aquell temps es creia que la Lluna era, senzillament, perfecta, sense forats que la deslluïssin. Aquell científic havia defensat, feia gairebé 450 anys, que la Terra no era el centre de l'Univers i que, de fet, el nostre planeta girava al voltant del Sol i no a l'inrevés, com pensava tothom aleshores. I vet aquí que l'Adam, amb el seu telescopi, podia observar exactament el mateix que havia observat el gran Galileu.

Al sostre de l'habitació de l'Adam hi havia penjats models de planetes fets amb boles de suro pintades i decorades, i també maquetes de naus espacials de tota mena. Com que li faltava espai, l'Adam s'havia empescat la manera d'instal·lar un cordill d'una punta a l'altra de l'habitació, una mica per sota del sostre, que li servia per penjar-hi més objectes. Un altre motiu de discussió amb la seva mare. Quina culpa en tenia, ell, si existien tantes missions espacials i s'havien descobert tants planetes?

—En Chris Moss és un farsant i un trampós, en Chris Moss és un farsant i un trampós...

Bé, potser ja tocava donar un copet a en Bobby. Almenys despertar-se no havia estat tan horrorós com havia temut, tenint en compte el dia que l'esperava.

Els premis de ciència. Una autèntica tortura, allò de veure el seu enemic número u pujant a la tarima entre els aplaudiments de tots els professors i alumnes (bé, de tots no; ell no pensava aplaudir! I tampoc no ho farien en Martin ni la Meg, els seus millors amics i companys del treball

de ciència). La imatge d'en Chris, altiu i prepotent, amb una ridícula corbata blava i una camisa blanca amb les seves inicials brodades i perfectament planxada, i calçat amb sabates negres noves i llampants, mirant-lo fixament a «ell» mentre recollia el premi somrient... el turmentava des de feia dies. Potser no el miraria a ell precisament, però l'Adam s'ho imaginava així.

Com podia ser que premiessin un pocavergonya com en Moss? Un trampós. Si guanyava era perquè el seu pare, que era un empresari ric, ordenava als enginyers del seu propi centre d'investigació que li fessin els treballs. L'Adam feia anys que ho sospitava, des que a l'escola havien instaurat el premi. Cada curs, a partir d'aquell moment, l'havia guanyat sempre en Chris. Quan tenia deu anys el va guanyar amb el disseny d'un robot que podia desmuntar i tornar a muntar un ordinador en pocs minuts. Quan en tenia onze va presentar un experiment de química amb què podia fer aparèixer i desaparèixer colors en un flascó de líquid, utilitzant corrents elèctrics. L'any passat el va tornar a guanyar, aquell cop amb un puzle magnètic de dues-centes peces que es podia ordenar i muntar tot sol. I enguany, en Chris havia impressionat el jurat amb un plafó de vidre que canviava de transparent a opac quan hi aplicaves una mica de calor. Molt enginyós, sí, però una farsa com una casa.

Feia temps que l'Adam, la Meg i en Martin s'havien proposat desemascarar el seu rival. Estaven segurs que el pare d'en Chris i els seus empleats eren els responsables de tots aquells invents, i només els faltava demostrar-ho. Aquell any s'havien esforçat massa en el seu disseny per

permetre que un trampós insuportable s'emportés el reconeixement general davant del nas.

No es podia negar que el disseny de l'Adam havia fallat lleugerament en el pitjor moment possible. Una petita nau, de la mida d'una pilota de tennis, propulsada per un nou combustible que l'Adam s'havia inventat i que havia d'impulsar la nau pilota fins a l'exterior del planeta, ni més ni menys. Moltes hores de feina amb algun contratemps puntual. Com ara quan havien anat a comprar a la botiga de productes de neteja uns quants litres de substàncies, diguem-ne, perilloses: àcids i altres productes corrosius, dels que es fan servir per desembussar el vàter o per polir el terra, havien de fer el seu paper en el nou combustible de l'Adam. Una trucada per videotelèfon de la botiga a la seva mare per avisar-la que el seu fill acabava de comprar tot allò el va obligar a donar explicacions a casa. Com que no li agradava dir mentides, i els seus pares tampoc no se'l creurien si els deia que s'havia proposat netejar el lavabo, va decidir explicar-los la veritat sobre el projecte que pretenia tirar endavant per al concurs de ciència. Per sort, els seus pares en aquell moment estaven massa ocupats amb la Betty, la seva germaneta, que acabava d'abocar la llet per terra, i no el devien sentir prou bé. I ell va interpretar la seva reacció com un «entesos, Adam. Endavant i sort amb el teu experiment!».

Quan va arribar el dia de la presentació dels treballs, la Meg, en Martin i ell es disposaven a demostrar la potència del nou combustible. «Cinc, quatre, tres, dos...». Excitada, i un pèl nerviosa, la Meg havia premut el botó d'ignició de la nau just en el moment adequat i, enmig d'un gran «Ohhh!»

d'admiració per part del jurat, la pilota s'havia començat a enlairar lentament. Tot anava bé, fins que va deixar d'anar-hi. La nau s'havia enlairat un parell de metres quan un gran flaix de llum va inundar el pati de l'escola, seguit d'un soroll eixordador que va sonar talment com una explosió. Els del jurat no semblaven gaire contents mentre fugien a refugiar-se a l'edifici de l'escola enmig d'una gran fumarada, i tots amb la cara ennegrida. L'Adam no es va poder aguantar la rialla que li va provocar l'escena, amb els profes corrent en totes direccions. El pitjor va ser que no va poder parar de riure mentre la professora de naturals, la senyora Madison, el renyava molt enfadada, amb les ulleres totalment negres pel fum de l'explosió. Allò els va costar la desqualificació automàtica. El jurat no els havia sabut valorar la feina i l'esforç, ni el potencial increïble que oferia aquell nou combustible.

Quan la Meg, en Martin i l'Adam van decidir, a principi de curs, posar al descobert les trampes d'en Chris, ho van planejar tot amb la màxima precisió. Tancats a l'habitació de l'Adam van preveure fins l'últim detall. La cosa aniria així: la Meg visitaria la mansió d'en Chris, la més sumptuosa i luxosa de la ciutat, amb l'excusa de portar uns pastissos als seus pares. A la noia li encantava cuinar, tothom ho sabia i, a més a més, vivia a pocs carrers d'en Chris i la seva família. Ningú no sospitaria de la seva amiga, amb aquell somriure que feia que el món deixés de girar (o això li semblava a l'Adam), amb la seva llarga cabellera rossa, aquelles pigues als pòmuls i aquella veu tan dolça. La qüestió és que, a la plata dels pastissos, hi amagarien un enginyós invent: una diminuta càmera amb micròfon,

ficada dins una mosca electrònica que l'Adam i en Martin havien construït. La mosca estaria amagada sota la plata, a l'aguait, i l'activarien per control remot perquè volés per les habitacions de la casa d'en Chris. Així podrien gravar com el seu pare duia l'invent a casa i podrien desemmascar el trampós per sempre.

El pla era perfecte. Però es veu que les connexions entre la càmera i el micròfon, dins el petit robot insecte, van fallar una mica. Havien obtingut la prova que necessitaven: al soterrani de la casa, el pare d'en Chris havia endreçat el plafó de vidre transparent que es tornava opac per efecte de la temperatura. L'havia tret, tot d'una peça, d'una gran caixa de plàstic protector. Aquella era la demostració de la trampa! No necessitaven res més. Van aparcar la mosca en una paret de la sala de la casa d'en Chris. Només havien d'esperar que algú obrís una finestra o una porta i la seva mosca preferida els portaria volant les proves que demostraven l'engany d'en Chris. I llavors es va produir la catàstrofe.

Tot d'una, mentre els pares d'en Chris miraven el video-televisor, va aparèixer a la pantalla el que els ulls de la mosca observaven. Imagineu-vos quina sorpresa quan van veure que sortien a la tele i es van sentir pels altaveus. La mosca va acabar esclafada contra una paret, el pla descobert i els tres amics castigats una setmana sense sortir de casa.

En Martin era el company d'aventures de l'Adam des que tenien set anys. No era bon estudiant, però sí un amic fidel i sempre disposat a ajudar. Es complementaven perfectament. Normalment anava així: l'Adam tenia la idea i en Martin s'encarregava d'aconseguir les coses necessàries per

desenvolupar-la, per molt extravagants que fossin. No se sap ben bé com s'ho feia, però en Martin era capaç de trobar els objectes més estranys i sorprenents que es poden imaginar. Coses que l'Adam feia servir per als seus invents. La frase preferida d'en Martin era: «Company, digues què necessites per fer això i en un tres i no res t'ho porto». Al pati de l'escola, els agradava seure a terra per parlar sobre nous invents o aventures. Eren inseparables i, més d'una vegada, l'Adam havia defensat en Martin de les bromes pesades que li feien perquè no era prou bon estudiant i, també cal dir-ho, perquè era una mica gros. No, no és que en Martin fos gras, això no. Però era més gros de mida que la resta de companys de classe i no gaire àgil movent-se. Això sempre li havia portat problemes amb els companys.

En Martin tenia una qualitat que l'Adam admirava. Era capaç de riure i estar de bon humor en qualsevol circumstància, passés el que passés. I el seu bon humor s'encomanava. Per això, tenir en Martin a prop significava passar-ho bé amb les seves bromes i ocurrències. D'altra banda, a en Martin l'apassionaven els insectes, tota mena d'insectes. La idea de crear una mosca espia havia estat seva.

La Meg se'ls havia afegit feia un parell d'anys. Una noia molt intel·ligent que treia unes notes espectaculars. Amb el seu somriure (aquell que feia parar el món) i sempre aixecant la mà a classe per contestar a les preguntes dels professors. L'Adam reconeixia que, abans, havia pensat el mateix que gairebé tots els altres: ras i curt, que era una repel·lent i una pilota. Però la cosa va canviar quan els va tocar ser parella en un treball de matemàtiques. Llavors va descobrir l'autèntica Meg.

Ella no tenia gaires amigues. De fet, hi havia companyes que l'odiaven i tot, de pura enveja. És cert que de vegades podia donar la imatge de noia seriosa, primmirada i saberuda. La qüestió és que ella i l'Adam van començar a parlar més sovint, després d'aquell treball de matemàtiques. La Meg amb la seva intel·ligència, i ell amb les seves idees i els seus invents. Era perfecte. Al final, l'Adam la va convidar a entrar al cercle d'amistat amb en Martin, de manera que la Meg es va incorporar a la societat amb il·lusió i tots tres van formar un equip. No aprofitaven només els moments de descans a l'escola per xerrar, sinó que moltes tardes, després dels deures, es reunien al parc del barri per reprendre els seus plans, que sempre anaven de construir invents, descobrir misteris o salvar el planeta.

S'acostava el moment fatídic, aquell en què l'Adam veuria com en Chris recollia el premi. Feia uns dies havia pensat que es posaria malalt per estalviar-se un espectacle infernal com aquell. Al final, però, va decidir afrontar-lo amb valentia i veure com en Chris recollia el premi «per últim any». Sí, perquè aquella seria l'última vegada que aquell trampós els guanyaria. Tenien un altre pla i només faltava acabar d'enllestir algun detall i posar-lo en pràctica. Seria, sens dubte, el millor treball de ciència que s'havia vist mai a l'escola. A l'escola i a la ciutat sencera. Seria un superprojecte que ni el pare d'en Chris amb els seus investigadors no podria derrotar.

L'Adam va esmorzar amb els seus pares. En Jeff Seymour estava explicant no-sé-quin problema que tenia amb el seu superior, un home que devia ser força estricte

i desagradable, si hem de fer cas de les paraules amb què s'hi referia el pare de l'Adam. La Beth, la mare, se l'escoltava mentre feia malabarismes perquè la petita Betty es mengés els cereals sense tirar-los per terra. L'Adam tenia el cap massa ocupat pensant en el dia que els esperava, o sigui que tota aquella escena li semblava molt llunyana, com qui mira una pel·lícula a l'ordinador. Tot allò no era cosa seva, ja en tenia prou amb en Chris Moss, les seves trampes i el nou pla invencible i extraordinari.

–M'has sentit, Adam?

Com un ressort, l'Adam va tornar al món de la família amb aquesta pregunta i la va contestar de manera automàtica.

–Sí, mare, sí, ja t'he sentit.

–Què t'he dit? Segur que no m'estaves escoltant, com sempre pensant en les teves coses.

–Perdona, mare, em deies que... mmmm... queeeee –va balbucejar l'Adam provant de guanyar uns segons per recordar les últimes paraules pronunciades per la seva mare.

–Et deia que facis el favor de controlar millor en Bobby quan tu no ets a casa; no vull que torni a mossegar les sabates i les sabatilles de tota la família.

Era veritat. En Bobby tenia les seves coses, de fet com qualsevol altre robot. En Fred, per exemple, el robot que ajudava a fer la neteja de casa, de vegades esternudava. Era molt divertit, perquè un robot no agafa refredats, però sembla que en Fred havia après a esternudar imitant algú de la família i, des d'aquell dia, ho feia de tant en tant, programat com estava per assemblar-se cada vegada més als

humans. O el robot ocell que s'encarregava de cuidar el jardí. Alguna vegada l'havien vist immòbil, com hipnotitzat mirant una garsa que visitava les plantes. Potser el robot quedava atret per aquella imatge i després era difícil treure'l d'aquell estat i fer que tornés a la feina. Tots els robots tenien les seves manies i una de les que tenia en Bobby era la predilecció per mossegar calçat. L'Adam havia provat de reprogramar aquest comportament, però no se n'havia sortit. Cal dir que tampoc no s'hi havia esforçat gaire, ja que així era com si en Bobby tingués personalitat pròpia, cosa que a l'Adam li semblava divertida.

Ja tenia prou problemes i no volia discutir amb la seva mare, de manera que l'Adam va agafar en Bobby i se'l va ficar a la motxilla.

–Company, avui vindràs amb mi a l'escola.

Al carrer l'esperaven la Meg i en Martin. Es van saludar i es van encaminar cap a la parada del transport urbà.

Com que el vagó ja era a la parada, hi van pujar de seguida. Anava bastant ple de gent i es van haver de situar drets al passadís mentre el vehicle arrencava. Es desplaçava sobre unes marques dibuixades al carrer, volant a pocs centímetres de terra, sense arribar a tocar-hi. Tots els vehicles es movien així, sense conductor, perquè tot es controlava per ordinador. Feia molt que no se sentia parlar d'accidents de trànsit, perquè uns ordinadors que rebien informació dels satèl·lits s'encarregaven de fer accelerar, frenar i aturar cada vagó de transport de la ciutat. El pare de l'Adam li havia explicat que, quan ell era petit, hi havia mitjans de transport que necessitaven que els conduís un humà,

i també li havia descrit allò dels semàfors. Que primitiu! Resulta que uns llums instal·lats als carrers indicaven si es podia creuar o no, o si un vagó havia d'aturar-se. Quan aquells semàfors s'espatllaven, les ciutats es convertien en un caos i tot es paralitzava. Allò ja era història perquè ara els ordinadors combinaven el trànsit dels vagons sense aturar-los, de manera que s'encreuaven a tota velocitat sense ni arribar a fregar-se.

Van baixar a la parada de l'escola i van fer cap a l'entrada, tot xerrant.

–Recordeu-ho: avui, a les set, a casa meva –va dir la Meg al mateix moment en què veien com en Chris Moss obria la porta del vagó privat del seu pare, en baixava i es dirigia amb pas ferm i segur cap al grup de companys de classe que l'idolatraven. Ells tres van contemplar callats aquella escena tan típica. No es podia negar que en Chris semblava que tingués el món sencer encisat i als seus peus. Era, amb diferència, el noi més popular de l'escola.

–Mireu-vos-el –va dir en Martin–. Sembla un penjardes, tan estirat. Si no estigués tan lluny li penjaria la jaqueta a l'orella.

El comentari d'en Martin va provocar les rialles de la Meg i l'Adam. Era bo mantenir el bon humor, perquè aquell dia haurien d'empassar-se molta saliva aguantant el penós espectacle de la concessió del premi a en Chris Moss.

La sala era plena de gom a gom. A l'Adam li semblava que tots els estudiants del món havien decidit assistir-hi. No hi faltava ningú, i això encara el feia estar de més mal

humor. Ni tan sols el vell mestre de literatura, ara jubilat, no s'havia volgut perdre la cerimònia dels premis.

Bé, què s'hi podia fer? De moment, aguantar.

No calia seure gaire a prop de l'escenari, no fos cas que la imatge d'en Chris recollint el premi i dedicant-li un somriure a ell es convertís en realitat. De manera que l'Adam i els seus col·legues van buscar i trobar un forat a la penúltima fila de l'auditori. Allí no hi hauria perill que en Chris els localitzés amb la mirada i, a més a més, passarien desapercebuts quan no aplaudissin.

Es va fer el silenci mentre la directora de l'escola pujava a l'escenari i picava el micròfon amb els dits, aquell gest tan típic per comprovar que funciona. L'Adam sabia què venia a continuació. El mateix de cada any: un discurs de la directora dedicat a la importància de la imaginació i la inventiva dels joves i explicant que l'escola potenciava aquestes qualitats des de feia anys amb el premi de ciència. Després anirien pronunciant el nom dels guanyadors de cada curs, per categories d'edat. Primer pujarien a l'escenari els més joves. Hi hauria un professor que explicaria l'invent o l'experiment que havia merescut aquest gran honor i llavors s'entregaria un diploma a cada guanyador. Una fotocàmera automàtica faria una fotografia del guanyador, per a la revista electrònica del centre, i el torn passaria al curs següent.

A l'Adam li va semblar que tot el planeta estava en silenci en el moment en què la megafonia va anunciar el nom del seu rival. Era com si tots els habitants de la Terra s'haguessin confabulat perquè aquell instant fos tan humiliant com fos possible per a l'Adam. Quina ràbia!

–I el guanyador és... Chris Moss! –va pronunciar aquella veu clara i forta.

I aleshores va succeir.

De la motxilla de l'Adam va començar a sortir-ne una veu potent.

–En Chris Moss és un farsant i un trampós, en Chris Moss és un farsant i un trampós...

Quin horror! Era en Bobby, que reaccionava a les paraules que s'acabaven de pronunciar.

Quina vergonya! L'Adam, vermell com un tomàquet, treia en Bobby de la motxilla i provava de donar-li un cop a l'esquena perquè callés. La Meg i en Martin es petaven de riure al seu costat. Els assistents giraven el cap, buscant amb la mirada cap al final de la sala per localitzar d'on venia aquell enrenou. En Chris Moss, amb la boca oberta, immòbil a mig pujar les escales de l'escenari. I la directora... allò sí que era preocupant. La directora, seriosa, amb els ulls molt oberts, les galtes vermelles i els punys tancats, mirava d'articular alguna paraula, però no ho aconseguia. Allò els sortiria molt, però que molt car, pensava l'Adam, tot just acabat de calmar el seu robot.

La resta del dia va ser per oblidar-la. Hi va haver de tot. Reprimenda al despatx de la directora, que estava furiosa. Videotrucada al seu pare, que era enmig d'alguna reunió de feina i va prometre a la directora, molt enfadat, que aquella nit parlaria seriosament amb l'Adam.

Llavors, classe de matemàtiques, després de llengua, després de... L'Adam ni tan sols va saber què feia la resta de la jornada. Sí, aquest cop havia de reparar en Bobby i

aquella mania seva de repetir les frases. I, ah!, faria que en Bobby esborrés per sempre aquella frase insultant sobre en Chris que ell li havia ensenyat a dir. Bé, potser no l'esborraria de moment i ja decidiria més endavant si calia actuar en relació amb la maleïda frase.

Per sort, aquella tarda es trobarien els tres amics a casa de la Meg per parlar del projecte de ciència del curs vinent. Aquell amb què deixarien tothom bocabadat i en Chris Moss clavat a la seva cadira d'espectador a l'auditori.

A les set, ell i en Martin van arribar puntuals a casa de la Meg. La Melanie, la seva mare, els va obrir amablement la porta i els va convidar a entrar. Com sempre, els va insistir que agafessin una magdalena de les que feia ella. Eren boníssimes, i ja es veia de qui havia heretat la Meg l'habilitat per cuinar.

L'habitació de la Meg hauria fet por a qualsevol visitant. Mig a les fosques, sempre amb el llum baix i plena de personatges horribles. La Meg era una gran aficionada a les pel·lis de terror, i a la seva cambra hi havia figures de mida real d'algunes bèsties i alguns dels monstres més ferotges i terrorífics de tot l'univers. L'Adam i en Martin hi estaven acostumats i s'hi trobaven d'allò més bé.

Dins l'habitació de la Meg sempre s'havia de parlar fluixet, amb aire de misteri. Això ajudava a crear aquell ambient tenebrós que feia que aquest espai fos tan interessant.

Així, doncs, la reunió va començar en veu baixa.

–Això no ho superarà ningú –va assegurar l'Adam–. El projecte el tenim molt clar, però hi ha alguns detalls que hem de treballar. Serà gran, molt gran.

–Jo tinc una llista de coses –va continuar la Meg–. A veure, hi ha el tema del pes, que s’haurà de controlar... No, no ho dic per tu –va córrer a aclarir la noia, quan va veure la cara que feia en Martin–. Ho dic pel pes de tots tres junts, que l’haurem de compensar. Després hi ha la qüestió del metge. Tocarà anar al metge, no ens podem arriscar a posar-nos malalts un cop «allà». També s’han de revisar bé els detalls de com ens hi ficarem, no fos cas que ho esgueréssim tot a l’últim moment.

–Ah! I també hi ha el tema del campament d’estiu que tant t’agrada, Meg –va afegir en Martin.

Ho va dir amb ironia. La Meg odiava els campaments d’estiu, els trobava avorridíssims i insulsos, però aquesta vegada havien d’anar-hi. Era part del pla. Un pla que feia mesos que pensaven i discutien.

–Bé, doncs posem dates a tot plegat i distribuïm-nos les feines –va proposar l’Adam–. A final de setmana ha d’estar solucionat el tema del campament d’estiu, d’acord? I això ens toca a cadascú. Jo pensaré com entrar-hi. Tu, Meg, comença a fer la llista del material que ens hem d’endur, i tu, Martin, un cop feta la llista, comença a aplegar-ho tot, entesos? Ah, i allò del metge... Doncs cadascú al seu, tan aviat com puguem!

Quan va arribar a casa, l’Adam va anar cap a la sala on hi havia els seus pares i la petita Betty. Hauria d’aguantar pacientment l’esbroncada, reconeixia que se l’havia ben guanyada. Després ja els diria que volia anar al metge.

Sí, la farien grossa de veritat.

2. El pla es posa en marxa

Suava de valent al gimnàs. Ja feia un parell d'hores que s'esforçava a les màquines mentre anava fent glopets d'un líquid revitalitzador que l'entrenador li havia recomanat. Esgotat, va caminar cap a la llitera on un robot metge li havia de fer un escàner per comprovar la seva condició física i mesurar a quina velocitat es recuperava de l'esforç que acabava de fer.

Això del gimnàs només és un dels molts sacrificis que has de fer quan ets astronauta. L'alimentació, que ha de ser controlada, i sortir a divertir-te amb els amics són altres coses que queden afectades.

Per a en Mike Seymour tot allò valia la pena. Havia fet realitat el seu somni, i poder participar en alguna missió espacial ja era un gran premi. De moment, tot i la seva jo-

ventut, ja havia viatjat unes quantes vegades a la Lluna en missions rutinàries de transport de materials.

Feia uns quants anys que havien construït una base permanent en òrbita al voltant de la Lluna. Una petita ciutat, amb població estable, sobretot científics que investigaven en diferents camps i treballadors de la indústria minera. Les naus d'última generació permetien viatjar-hi en tot just una hora i amb molta comoditat. En Mike havia llegit a Internet la història recent i sabia que, feia relativament pocs anys, els astronautes havien de pilotar naus complexes, de forma punxeguda, instal·lades a la punta d'uns coets enormes carregats de combustible. Ells sí que eren herois! Enfilats en autèntiques bombes que acceleraven de manera brutal i els llançaven espai enllà. Més d'un hi havia deixat la pell, en aquestes proeses. Per sort, la cosa havia evolucionat molt i ara les naus s'enlairaven i aterraven suaument, com si fossin helicòpters dels d'abans.

De fet, un astronauta era un pilot avançat. Comandar aquelles naus s'assemblava molt a pilotar els ràpids avions supersònics que solcaven el cel del planeta, amb l'única diferència que volaves més de pressa i a molta més altitud. Els ordinadors s'encarregaven de tot, i el pilot només havia de supervisar les maniobres i assegurar-se que les trajectòries estaven ben programades.

La Lluna era un destí senzill i proper. Però en Mike volia progressar en la seva carrera perquè l'enviessin a alguna de les missions que li feien més gràcia. Una exploració dels satèl·lits de Saturn no estaria malament. De fet, sabia

que l'agència espacial preparava aquesta missió i ell volia estar a punt el dia que seleccionessin la tripulació.

De moment havia aconseguit que el triessin per ser el pilot d'una missió de transport a Mart. Havien d'anar a deixar un munt de material en un punt de la superfície del planeta vermell, un material que al cap d'uns anys serviria per construir-hi una base permanent semblant a la que funcionava a la Lluna.

Una operació de transport no era precisament la missió dels seus somnis. Fer de missatger galàctic no era gaire emocionant. No sortiria als titulars de cap diari digital ni descobriria res. Però formava part de la seva carrera, si volia guanyar punts i experiència per a missions més interessants i, a més a més, seria la primera vegada que veuria Mart de prop.

El que més mandra li feia era el company de viatge que li havia tocat. El copilot. Ni més ni menys que en Boris Usaiev, conegut amb el sobrenom de «Mostela».

Un ganàpia amb fama de mal educat i animalot. Ningú no sabia ben bé d'on li venia el malnom. Potser era perillós? Potser era salvatge? Algú assegurava que l'Usaiev feia pudor de mostela, perquè gaire amic de la dutxa, no ho era. Sigui com sigui, a l'Usaiev li agradava el nom i era normal que l'anomenessin «Mostela» quan hi parlaves.

Deien que l'Usaiev havia treballat de veterinari, cosa que també explicaria allò de mostela. No era clar si tenia algun títol ni estudis, però li encantava anar granja per granja «reparant», com deia ell, animals. Sobretot, li agradava operar vaques o eugues que tinguessin dificultats a l'hora de parir i treure'ls la cria del ventre. Quan algú,

mig de broma, dubtava que un animalot com ell fos capaç d'obrir i tornar a cosir una vaca, l'Usaiev responia amb una sorollosa rialla i deia que, de moment, cap no se li havia queixat mai.

El que en Mostela no aguantava eren les bromes sobre els seus peus. Uns peus immensos que cridaven l'atenció de seguida. Valia més evitar de mirar-li aquells peus. Asseguraven que en Mostela s'havia enfrontat a més d'un que s'havia quedat encantat mirant-li els peus.

En Mike encara no havia compartit cap viatge amb en Mostela. Tot el que en sabia eren històries, llegendes. No feien preveure gaire diversió, com ara aquesta dels peus, però la feina era la feina, i si per arribar a ser astronauta de missions expertes havia de fer un viatge a Mart amb en Mostela, doncs el faria. Només serien tres dies, que era el temps que duraven, amb la nova tecnologia espacial, els viatges d'anada i tornada a Mart.

El resultat de la revisió mèdica va ser satisfactori. Feia un parell de dies havia notat un lleuger dolor a l'abdomen quan jugava a pàdel. Era un dolor molest, de poca importància, però en Mike s'havia preocupat per si empitjorava i li impedia de pilotar aquella missió. Afortunadament, el dolor havia minvat al cap d'unes hores i ara la revisió confirmava que estava perfectament de salut.

D'aquí pocs dies s'asseuria al comandament de la nau, amb en Mostela al costat, rumb a Mart. Mentrestant, miraria d'entretenir-se com pogués.

—Molt bé, ara gira't una mica cap a la dreta.

Mentre el metge feia anar l'ordinador, l'escàner es mo-
via amunt i avall, recorrent el cos de l'Adam.

–No et moguis... respira ara....

La seva mare s'havia preocupat molt quan l'Adam li havia dit que volia anar al metge. Un adolescent demanant a la mare que el portés al metge? N'hi havia per preocupar-se! Per molt que l'Adam va insistir que no era res, que només es notava una mica refredat i preferia que el veiés un especialista, la mare es va preocupar igualment.

–Ho té tot bé, doctor? –va preguntar la Beth.

–Tot perfecte, senyora Seymour, tot perfecte –la va tranquil·litzar el metge, mentre l'escàner mostrava els resultats.

L'Adam també es va tranquil·litzar. Tenia bona salut i això era una gran notícia perquè, per al projecte que es disposaven a iniciar, no es podien permetre el luxe de posar-se malalts.

Però tot no podia ser perfecte. L'Adam gairebé es va quedar sense respiració quan va sentir la seva mare contestant una videotrucada que acabava de rebre.

–Hola, Martha! Com estàs? M'alegro de tenir notícies teves.

La Martha era la mare d'en Martin, i d'aquella conversa l'Adam no n'esperava res de bo.

–Sí, no et preocupis, ja et buscaré aquesta recepta. De seguida que arribi a casa, que ara sóc amb l'Adam al metge, que li està fent una revisió.

«Maleït siga! Penja, mare, penja ara mateix», pensava l'Adam, aterrit.

–Què dius, Martha? Ah sí? També ets al metge amb en Martin? Caram, quina casualitat! Es troba bé, espero...

El cap de l'Adam ja donava voltes pensant l'excusa que s'hauria d'empescar si aquella conversa s'allargava gaires segons més. Sí, valia més que pensés una història ben de pressa.

–Ah, me n'alegro. Sí, sí, l'Adam també està bé, gràcies. Només és que em va demanar d'anar al metge.

La cosa s'estava complicant. Per què no penjava d'una vegada, la mare?

–A tu també t'ho va demanar en Martin? –la mare ja se'l mirava fit a fit, amb una expressió seriosa, mentre seguia parlant–. D'acord, d'acord. Sí, val més aclarir-ho. Ja ens trucarem després, Martha. Un petó.

»Adam, hi ha alguna cosa que m'hagis d'explicar?

L'Adam tenia un nus a la gola. No li sortien les paraules. Quina explicació hi podria haver perquè el seu millor amic i ell haguessin demanat a les respectives famílies d'anar al metge pràcticament alhora? La cosa no podia anar pitjor. Bé, de fet «sí» que podia anar pitjor, si en algun moment es descobria que la Meg també havia dit que volia anar al metge.

–Adam, em sents? M'expliques ara mateix què passa?

«Vull desaparèixer, vull desaparèixer ara mateix», pensava l'Adam, incapaç de dir ni una paraula. Desaparèixer, que diguem, no va desaparèixer (el cos humà no ha tingut mai aquesta capacitat, que se sàpiga), però sí que es va produir el cas contrari. La porta del consultori es va obrir i va «aparèixer»... en Chris Moss!

L'Adam no hauria dit mai que s'alegraria tant de veure en Moss. Va anar d'un pèl que no se li tirés al damunt i l'abracés. Aquella coincidència extraordinària era la seva

salvació per escapar-se de l'interrogatori de la mare, i l'Adam tenia molt clar el que havia de fer. La sort no sol trucar dues vegades, o sigui que havia d'aprofitar-ho. Només calia que pronunciés el nom del noi.

–En Chris Moss! –va dir, tan fort i clar com va poder.

En Chris se'l va quedar mirant fixament. Tenia al seu davant l'Adam, el cretí que l'havia ridiculitzat a l'auditori feia uns dies. Què havia de fer? L'atonyinava allà mateix? No, encara no. Allò és el que l'Adam hauria volgut, per fer-lo quedar com un perdonavides. No. S'aguantaria i, senzillament, faria com si l'altre no hi fos.

–En Chris Moss! –va repetir l'Adam.

–Sí, en Chris Moss, xaval. Jo mateix. Què et passa, idiota? Que només saps dir el meu nom o què?

Un tercer «en Chris Moss!» va sortir de la boca de l'Adam, que ja havia començat a suar. «Sisplau, Bobby, reacciona, sisplauuuuuuu», pensava.

A la quarta, en Bobby va reaccionar finalment.

–En Chris Moss és un farsant i un trampós, en Chris Moss és un farsant i un trampós...

Per a l'Adam va ser com un calmant. Ja s'havia encès la metxa, ara només faltava resistir l'explosió.

En Moss, desfermat, es va llançar contra l'Adam. Se li va tirar al damunt amb tanta força que tots dos van rodolar per terra. L'Adam es protegia amb les mans mentre en Chris provava de pegar-li, esgarrapar-lo o el que fos.

La mare Moss va ensopegar quan se'ls acostava per separar-los i va anar a parar al sofà, on la mare de l'Adam seia bocabadada i petrificada.

Les dues dones van quedar entortolligades al sofà, l'una sobre l'altra, incapaces d'aixecar-se.

–Senyora Moss, sisplau! Que no em deixa respirar!

–Persones a terra, persones a terra –deia un robot infermera que va entrar rodant i, de seguida, va provar d'aixecar la parella Adam-Chris, encara acolorats en la baralla. Massa pes per a la infermera, que va perdre l'equilibri i va anar a petar contra la peixera que hi havia a la tauleta de la sala d'espera.

L'escena era caòtica. Entre successius «en Chris Moss és un farsant i un trampós» que no paraven, dos nois rodolaven per terra mentre dues senyores, xopes i amb tot de peixos de colors per sobre, feien crits i s'esforçaven per aixecar-se d'un sofà.

La cosa encara va acabar prou bé, tenint en compte el que hauria pogut passar. L'Adam, amb una quants blaus de poca importància al cos. En Chris insultant-lo mentre el metge els separava. La mare Moss, desmaiada per un atac de nervis. En Bobby, encantat, amb la llengua fora i movent la cua per continuar jugant. I la mare de l'Adam, immòbil, aguantant un peix amb els dits i fent cara de no saber si cridar o plorar.

Quan tornaven cap a casa, l'Adam va haver d'aguantar l'esbrancada de la seva mare.

–T'he dit mil vegades que controlis en Bobby! Ja en parlarem amb el teu pare, d'això d'avui! Quina vergonya! I aquest Chris Moss... quin mal educat! I la seva mare... com pesava, la seva mare!

L'Adam, en canvi, somreia per sota el nas. Ell no havia

desaparegut, però havien aparegut en Moss i en Bobby per salvar-lo. La seva mare ja ni recordava la conversa amb la Martha.

–Mireu quina aranya més bonica que he trobat per a la meva col·lecció d'insectes.

En Martin ensenyava a la Meg i l'Adam una capseta de vidre que tenia al palmell de la mà.

–No és un insecte, pallús. Una aranya és un aràcnid, no un insecte –va fer la Meg, amb to de saberuda.

–Com vols que no sigui un insecte, nena repellent? Mira-la bé: és petita i peluda. Això «és» un insecte, jo ho sé més que ningú.

La Meg i en Martin discutien sovint. La Meg trobava que en Martin era una mica animalot i primitiu, i sempre mirava de corregir-lo i culturitzar-lo, cosa que molestava el noi. Tot i les freqüents discussions, però, sobretot eren amics.

Aquesta vegada, la Meg va optar per no replicar. Per a en Martin, qualsevol cosa petita, peluda i una mica fastigosa era un insecte. No valia la pena explicar-li que els insectes tenen sis potes i, en canvi, els aràcnids en tenen vuit. Seria perdre el temps.

–Sí, molt bonica, Martin. Però, va, som-hi! Hem de repassar tots els punts –els va interrompre l'Adam, mentre s'asseia a l'estora de l'habitació de la Meg, convertida definitivament en el seu quarter general.

»A veure, repassem la llista de coses. Meg, tu tens la llista? –va preguntar l'Adam.

La Meg, amb posat seriós i misteriós, va encendre la seva agenda electrònica.

–Primer teníem allò de la revisió mèdica. Ja us l’heu feta?

–Si us explico qui em vaig trobar al metge no us ho creureu –va dir de seguida l’Adam–. Cara a cara amb el mentider d’en Chris Moss. I encara sort que me’l vaig trobar, perquè la meva mare, bé, la meva mare ja m’estava interrogant... De fet, és igual, us estalviaré la murga. La qüestió és que m’he fet la revisió i estic bé. I tu, Martin, també has anat al metge, oi?

–Sí, sí. I també estic perfectament. Bé, realment m’ha dit que m’hauria d’aprimar un parell de quilos, però de la resta estic bé –va contestar en Martin, abstret, sense apartar la vista de la seva nova aranya.

–Entesos, perfecte. Jo també hi vaig anar i no tinc res –va dir la Meg–. Ho esborro de la llista, que aquest tema era molt important.

Sí que ho era, perquè al lloc on anaven no es podien permetre estar malalts, o sigui que havien d’assegurar-se de tenir bona salut abans del viatge.

–Després hi ha el tema del campament d’estiu –va continuar la Meg–. Ja n’heu parlat amb els vostres pares?

Havien de convèncer les famílies d’anar tots junts, un parell de setmanes, a un campament d’estiu. Era una part fonamental del pla. I no podia ser qualsevol campament, havia de ser el de Preston, una zona de boscos molt a la vora de les instal·lacions de l’agència espacial. Falta-ven pocs dies perquè s’enlairés una nau des d’allà rumb

a Mart, i el pilot no era altre que en Mike, el germà de l'Adam. Aquesta era l'excusa per anar-hi. Les famílies no hi posarien cap pega. No tenien cap motiu per estranyar-se que els seus fills volguessin veure en directe, i de ben a prop, l'enlairament d'en Mike. De fet, molt probablement ho trobarien una idea fantàstica. A més a més, el pare de l'Adam, en Jeff, era un entusiasta dels campaments d'estiu, les excursions i totes aquestes coses.

–Jo els ho diré aquesta nit mateix –va comentar l'Adam–. Martin, aniria bé que tu també...

L'Adam no va poder acabar la frase.

–On és? –va cridar en Martin– No us mogueu! No us mogueu!

Se'l veia tot esverat, buscant l'aranya que se li acabava d'escapar de la capsa.

–Vols deixar tranquil·la l'aranya, Martin? Tenim un pla i l'hem de repassar! –es va enfadar la Meg.

La Meg no tenia por de les aranyes. Ni de les aranyes ni de les bestioles en general. En això també era una mica diferent de les altres noies de l'escola. La probabilitat que tenia en Martin de trobar l'aranya en aquella habitació es reduïa a pràcticament zero. La Meg sempre la tenia poc il·luminada per mantenir aquell ambient de misteri que li agradava tant. A més a més, ella sabia que una aranya era una bestiola molt útil, ja que es cruspia les mosques i els mosquits. Quants cops havia intentat convèncer la seva mare que no matés les aranyes que, de tant en tant, apareixien al menjador? Per això ja li semblava bé que una aranya es quedés a viure a la seva estora. Potser s'enfilaria

per una de les figures aterridores i s'instal·laria dins el crani de l'esquelet o al nas de la mòmia.

Va costar tranquil·litzar en Martin, però al final es va convèncer que ja no la trobaria. Bé, ja en buscaria una altra l'endemà. Va tornar la calma.

–Martin, has de lligar el tema del campament avui mateix, entesos? –va insistir l'Adam, mirant-se'l seriós.

–Sí, sí, no patiu, això està fet.

La Meg va continuar repassant la llista.

–A veure... també hi ha el tema de l'equipatge. Hem de decidir què ens emportarem, què necessitem per al viatge i per a l'experiment.

–Tens raó! –la va animar l'Adam–. Perquè tots tenim clar el que farem, oi que sí? –va preguntar, mirant cap a en Martin.

–Oh, i tant! –va assegurar ell, ràpidament–. No sé per què em mires a mi, si ho tinc claríssim.

En Martin va recitar, com de memòria.

–Es tracta d'anar a Mart, fer un parell de fotos de l'experiment, tornar i guanyar el premi de ciència de l'any vinent. Fàcil!

–Impressionant, Martin. De veritat que estic impressionada –va fer la Meg, irònica. I va repetir–. Fàcil!

Evidentment que, de fàcil, el pla no en tenia res. La primera dificultat era entrar en una nau de l'agència espacial sense que els descobrissin. Després hi havia aquell petit detall que el viatge era a Mart, ni més ni menys, un planeta a unes quantes desenes de milions de quilòmetres de casa seva. Tot i que viatjar a Mart ja era rutinari per a les naus

de transport terrestres, pocs humans s'hi havien passejat per la superfície i, encara menys, uns noiets. I el problema de les famílies? Haurien de distreure les seves famílies durant uns dies. Segurament que un «per cert, pare i mare, demà no m'espereu a sopar que me'n vaig d'excursió a Mart» tenia poques possibilitats de futur, de manera que el pla havia de preveure la qüestió de la distracció.

–Hem de començar a fer l'equipatge –els va advertir l'Adam–. No ens podem descuidar res imprescindible, Martin, recorda que has d'aconseguir una ploma i un martell.

La paraula *martell* era divertida. Ningú ja no feia servir instruments com aquell, de segles abans. Sembla que servia per donar cops als objectes... als claus, això, per donar cops als *claus*. Aquesta paraula també era curiosa. Tot allò feia molt de temps que havia estat substituït per eines electròniques i sistemes de fabricació avançats. Ara el lloc per als martells eren els museus. Per sort, en Martin era un especialista a trobar coses i s'ho faria venir bé per aconseguir-ne un. El martell era una peça fonamental del seu pla.

–Què us semblaria que anéssim a un campament aquest estiu?

La pregunta de l'Adam va sorprendre tant els seus pares que van deixar de mastegar el que menjaven i es van quedar mirant el seu fill amb expressió de no entendre res. Al cap d'uns segons de silenci absolut (bé, absolut del tot no, perquè la petita Betty anava donant copets rítmics a la taula amb la cullera), va parlar la mare.

–Tu vols anar a un campament d'estiu? Però si no t'han agradat mai, si no hi has volgut anar mai!

Era veritat. Tot i que l'Adam no odiava tant els campaments com la Meg, tampoc no eren el seu ideal d'unes vacances perfectes.

–Doncs a mi em sembla fantàstic –va dir el seu pare.

En Jeff recordava quan era petit i el seu pare, l'avi de l'Adam, se l'enduia a acampar al bosc. Amb una tenda de campanya, una motxilla i un mapa. Quins records! El cel estrellat, el foc de camp i el so dels animals a la nit. És clar que ara els campaments no eren precisament així. Un campament d'estiu consistia en cases equipades amb totes les comoditats de la civilització moderna, fins i tot un robot cuiner, i si ho contractaves com a extra també un robot mascota per triar. En tot cas, però, li encantava la idea de fer una sortida tots junts, en contacte amb la natura, i recordar aquella època d'infantesa.

–Sí, sí... a mi també –va córrer a aclarir la Beth–. El que passa és que m'ha estranyat molt que ho proposés l'Adam. A tu no t'ha sorprès, Jeff?

El pare de l'Adam no va contestar immediatament. De fet, no havia ni sentit la pregunta. El seu cervell ja imaginava boscos, focs de camp, cels estrellats i el so dels animals.

–I no us ho creureu. He convençut la Meg i en Martin perquè també s'hi apuntin amb les seves famílies. Bé, els he convençut a ells dos, ara falta que convencin els seus pares. Ah! I, a més a més, ja he buscat el campament i tot, perquè, atenció...

La mare de l'Adam al·lucinava amb tot allò. A la seva esquerra, el seu marit, absort i amb cara de babau, amb la mirada perduda i pensant en tendes de campanya i motxilles. A la dreta, la Betty, que es feia pesadeta picant impassible la taula amb la cullera. I al seu davant l'Adam, parlant de campaments d'estiu, d'anar-hi tots junts amb les famílies de la Meg i en Martin i, per si no n'hi havia prou, anunciant-los que ara venia una altra sorpresa amb aquell «atenció». Quina setmaneta de sorpreses! L'Adam, normalment un noi aplicat i tranquil, havia revolucionat la família els últims dies amb aquell incident durant l'entrega de premis a l'escola i després amb aquella escena vergonyosa del consultori del metge, que valia més oblidar per sempre.

De sobte, se li va encendre un llumet. El metge! La trucada de la Martha! La coincidència que en Martin també hagués demanat de visitar-s'hi. Gairebé ho havia oblidat. Tot allò significava «alguna cosa».

–... Proposo que anem al campament de Preston, just en la data prevista per a l'enlairament d'en Mike. Així ho farem coincidir tot plegat –va continuar l'Adam.

–Quina idea més bona! –el seu pare es va despertar de cop–. Quina emoció! Un campament d'estiu i l'enlairament d'en Mike! Magnífic, Adam!

En Jeff i la Beth ja havien previst d'assistir a l'enlairament, o sigui que la idea de combinar aquell esdeveniment amb uns dies de descans en un campament d'estiu a la vora del centre espacial els va semblar genial.

–Un moment, un moment! Adam, fill... què vol dir tot això? –va contestar la seva mare.

L'Adam no podia negar que la sort l'acompanyava. El senyal de videotrucada va trencar el silenci creat després de la pregunta de la seva mare. A la pantalla hi va aparèixer la cara de la Martha, la mare d'en Martin.

–Hola, Beth! T'ho ha explicat, el teu fill, això del campament d'estiu? No trobes que és una idea molt maca?

No podia ser que «ella» fos l'única que hi veia alguna cosa estranya, en tot plegat.

–Hola, Martha. Sí, justament ara ens ho estava proposant.

–A en Peter, a en Martin i a mi ens ve molt de gust –va continuar la Martha, emocionada–. Així també podrem veure el llançament de la nau del vostre fill i passar uns dies amb vosaltres i amb els pares de la Meg.

Evidentment, la Beth no podia rebutjar la proposta. Els seus amics li estaven proposant que assistissin tots junts a l'enlairament d'en Mike. Era natural, l'emoció de la Martha. Per tant, només hi havia una reacció possible.

–Sí, Martha! Ja ho crec, que és una idea excel·lent, i nosaltres també estem emocionats –va pronunciar la Beth, però sense deixar de pensar que hauria de tenir els ulls ben oberts, perquè tenia serioses sospites.

Aquella mateixa nit, els pares de l'Adam van rebre una segona videotrucada. Eren en Pablo i la Melanie, els pares de la Meg, que trucaven perquè la seva filla els havia dit que els pares de l'Adam els volien fer una proposta.

Que n'era, de llesta, la Meg! Era evident que ella no podia proposar la idea del campament d'estiu als seus pares. Tothom sabia que la Meg odiava els campaments. Hauria

estat massa sospitós. Per això havia dit als seus pares que els Seymour volien parlar amb ells.

–Ens alegrem de veure-us, Melanie –va respondre la mare de l’Adam–, però no sé de què em parles. Escolta, Jeff, tu els volies dir alguna cosa, a la Melanie i en Pablo?

Abans que el pare de l’Adam pogués contestar, el noi, que havia captat al vol el pla de la Meg, els va interrompre.

–Mare, això del campament, us truquen per comentar això del campament.

–Del campament? Quin campament? –va demanar, estranyada, la Melanie–. Que aneu de campament, Beth?

–Sí, justament l’Adam ens ho acaba de proposar. La família d’en Martin també s’hi apunta, i junts anirem a veure l’enlairament de la missió a Mart que pilotarà el nostre fill gran. I jo em pensava que vosaltres també hi vindríeu –va explicar la Beth.

–Nosaltres? No ho crec, a la Meg no li fan gens de gràcia, els campaments d’estiu.

La mare de la Meg no havia ni acabat la frase que va sentir la veu de la seva filla.

–Ja m’està bé, mare, ja m’està bé. Si els meus amics hi van, jo també.

El pla de la Meg havia funcionat a la perfecció. No van caldre gaires minuts perquè els seus pares i els de l’Adam es posessin d’acord en els detalls. El lloc i les dates estaven manats per l’enlairament de la missió a Mart. L’Adam va somriure per sota el nas.

* * *

–Adam Seymour! Som-hi, que hem de marxar!

Mentre la mare el cridava, nerviosa, des del carrer, l'Adam feia l'última repassada a la motxilla. Hi era tot. La roba. La videocàmera. El petit ordinador. En Bobby, evidentment. Ah! I el martell i la ploma que en Martin havia aconseguit.

Va tancar la cremallera de la motxilla i va donar un últim cop d'ull a l'habitació. Hi havia els pòsters, els models de naus espacials, les capsas de components i el telescopi. Mentre tancava la porta, es va acomiadar mentalment de les seves coses.

Se n'anava a Mart.